

Graecia Kajaran
Threkische Religion
Pauly-Wissowa Real-
encyclopédie
Stauffgerd 1936
Bd VI A (§ XI.)
S. 314-472-551
Plakat von Antikenstätten
föderate

ΘΡΑΚΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Πίναξ Περιεγουμένων

A. Θεότητες

1. Γενικά. Τοπικά όνοματα και παρώνυμα θεῶν. 2. "Ηρας, Ρήσος
3. Διόνυσος και Σαβάζιος. 4. Ασκληπιός, Υγιεία και Τελεσφόρος. 5. Απόλλων, "Ηλιος. 6. "Αρτεμίς-Βενδίς, Εκάτη. 7. Νόμος. 8. Ζεύς και "Ηρα. 9. Ηραλής. 10. Ερμῆς. 11. "Αρης. 12. Χρόνιαι θεότητες. 13. Ενωτική ζωή. 14. οι λοιποί θεοί, ανατολικαί θεότητες και ο Χριστιανισμός.

B. Θρησκευτικά "Εθίμα.

Συντετμημένα

BSAB Bull. de la société archéologique Bulgare

BIAB " de l'Inst. archéolog. Bulgare

Gms " Godischnik na Narodnija Muzei v. Sofia

GBPI " Narodratk Bibliotheka v. Plovdiv

Sbornik, Sbornik na narodni umotvorenija

Izw. Izvestija na Narodnija muzei v. Sofia (τοπογραφίας τόπος μηρούσιας)

ADB Kelinka-Homolle, Mélanges d'archéologie

IGR Cagnat, Inscr. Graecae ad res Romanas pertinentes

SEG Suppl. Epigraph. Graecum ed. Hondius

(κωδικός)

<u>Armen Zwinger</u>	v. 93	Xylophone
<u>Apolon</u>	-	25
<u>Apolonius</u>	4.	27
<u>Aiðagxnar</u>		7
<u>Birn</u>	-	5
<u>Burst</u>	52-53.	85-
<u>Brovpar</u>		5
<u>Dababatayor</u>		4
<u>Dæffæðar (Dræffilar)</u>	4.6.7.17.	84-85
<u>Andæðni</u>		4.86
<u>Asuror ipa</u>		26-27
<u>Autixnit</u>		7.96
<u>Epona</u>		7.93
<u>Zelzoripar</u>	5.60.	70. 73-74
<u>Hurst</u>	4.8 -	25
<u>Lambadity</u>		4.6
<u>Tanalar</u>		130
<u>Ivoraihur</u>		84
<u>Ithisola</u>		4
<u>Käbypu</u>		93
<u>Kardan</u>		83
<u>Kiasa</u>		59
<u>Kolulhi, Kölur</u>		53
<u>Liber. Libera</u>	35-36	
<u>Mari-afor</u>		4
<u>Musufest</u>		4
<u>Mi Þpat</u>		96-98
<u>Myndryt (us?)</u>		4
<u>Nj-yan</u>	52.	60-65

Πλαστόφορ 83.129

Πλυγοπόδια 4,5,7,17

Σαρκεύθα 4,5,7.

Σπ..νίδα 4.

Ταρπο/ιε(ις) 4

Τιθαμί. Τιθαγορ. Τιθαφο
(Σιλβανος) 4.90-91

Τιλιντ. 130

Τυτον

5

Αἱ πηγαὶ διά τήν γνωστούν τῆς Θρακικῆς θρησκείας κατά τοὺς κλασσικούς χρόνους εἶναι ὀλίγισται. Περισσότερα γνωρίζομεν διά τὴν λατρείαν τῶν θεοτήτων, αἱ δὲ ποῖαι ἀπό τῆς 5. ἑκ. π.Χρ. εἰσήχθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, σπαστές Βενδίς, Κοττυτώ, Σαβάζιος.¹ Λειτούργους πληροφορίας δίδει ὁ Ἡρόδοτος V 3-8, VI 33,94-96, VII 91-92, IX 119 (ἐπί τῶν ἀποριῶν διά τὰς πηγάς Θλ. Συρρ. Βδ. II σελ. 438). κατά τὸν Ἡρόδοτον V 7 οἱ θρακες ἐλάτρευον μόνον τοὺς ἔξης θεούς : "Ἄρην, Διόνυσον, Ἀρτεμίν. οἱ βασιλεῖς των διιας ἐλάτρευον κυρίως τὸν Ἐρμῆν." Οπας καὶ εἰς ἄλλας περιπτώσεις καὶ ἐδῶ ὁ Ἡρόδοτος χρησιμοποιεῖ τὰ ἐλληνικά ὄνοματα διά τὰς ἡεότητας² μόνην εἰς δόσι περιπτώσεις IV 84, IX 119 μνημονεύει θρακικάς θεότητας μέτ τοπικά ὄνόματα, ἐνίστε τὸν γότθιον Ζάλμοξίν καὶ τὸν ἀψίνθιον πλείστορα καὶ φέρετε γεινά διακρίνη τοὺς τελευταίους ἀπό τοὺς ἐλληνικούς θεούς.

Εἰς τὰς πληροφορίας τοῦ Ἡρόδοτον προστίθενται ἔξεχουσαι πληροφορίαι ἐπό μόλις ἄλλους κλασσικοὺς πηγαῖς. Μάλιστα ἴδιαιτέρως ἀξιόλογα διά τοὺς ρωμαϊκούς χρόνους, τίκης ἀπίγραφαι καὶ τὰ ἀρχαιολογικά μνημεῖα, τῶν διοίων ὁ ἀριθμός καταπληκτικῶς αὐξάνεται. Εἰς τὰς ἀναθηματικάς ἐπιγραφάς μνημονεύονται τυχαίως ὄνόματα τοπικά, ἄλλων ἀγνώστων θεοτήτων. Ή ἐπιγραφαὶ αὐταί, μάλιστα τὰ πολυάριθμα ἀναθηματικά ἀνάλυσαν, ταῦθιμα, θωμοί, νομίσματα, πληροφοροῦν διά τὴν διάδοσιν τῆς λατρείας, διά συλλόγων καὶ ἐθνότητας τῶν πιστῶν, ιερέων καὶ ναῶν κλ. καὶ ἐπιτρέπουν ἀκριβῆ συμπεράσματα ἐπίσης διά τὴν θρησκείαν τῶν παλαιοτέρων χρόνων.³ Ορθῶς παρατηρεῖ ὁ Reinach Bull. arch. 1894, 415 "Seuls les monuments de pierre dans leur barbarie et non sans savoir peuvent nous donner une image exacte de la civilisation des villages thraces et de leurs croyances pendant les premiers siècles de l'ère chrétienne".

Μερικά ἵχνη λατρείας ζώων διετηρήθησαν ἐπίσης εἰς τὴν θρακικὴν θρησκείαν, ἃν καὶ σχέσις τελείως ἀπηλλαγμένα ἀμφιβολιῶν. Γνωστή εἶναι ἐπίσης ἡ σχέσις τῆς ἀλώπεκος πρός τὸν Διόνυσον. Οἱ Βασσάροι φοροῦν προβιά-

ἀλεποῦς, καὶ ὁ Διόνυσος ὄνορά^{τη} εται Βάτταρος, Bassarens, ὅπες ἀλλάτε τὸν θεόν εἰς τὴν πορτῆν ἐλάφου κατέκοπτον καὶ ἦν δὲ ἔτρυνον, ὅπες μὲ τὴν δύναμιν του νά πληρεθοῦν, κατὰ τὸν Reinach καὶ ἡ ἀλεποῦ τὸν αὐτὸν ρόλον θά ἔπαιξεν. Σίς αὐτό τοῦ ζῶν, τῷ ὄποιον τόπον εἰρανίστε μόνει εἰς τὰ ἀντέλια καὶ τρέγει ταπύλια πά εἰχον προστεποίητο τὸν δαιμόνια τοῦ θεοῦ τοῦ κρατιοῦ. Πρίν δέρες αὐτὲν τὸν ιδιότητα γάρ εἶχε θεωρηθεῖ ὡς πνεῦμα τοῦ οἴτην καὶ ἀκόπιν ἐνρήτεον πά ἦτο τὸ "Τοτέρη" τῆς ρυλῆς. (Reinach, Cultes Myth. II 85, Perdrizet, Cultes du Panthéon 39)

Αὐτῇ ἡ θεωρία προσέγνηται πολλάς ἀντιρρήσεις (Gruppe, Mythol. Sex. Sicer 1948-1905, Kuznetow, Fetischismus Phlanzenkult u. Tierverehrung im alt. griech. 226 mit Liber. (ewcc.) — Ἐν τάχα περιπτώτει ἡ ιερά αὐτῇ θυσία τοῦ ζῶου καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς ἔκδηλητις τῆς Αρπακευτικής σημανίας τῆς ἀλέπεκος, ὅπες καὶ τῆς νεαρίδος καὶ κατὰ τὸν Gruppe, δέν εἶναι ἀκίθανος. Πρός τούτοις ἀποδύνεται τὸν ζόληρον ὁ ἀτομος, ἐάν πιστεύοντες εἰς τὴν παραπομπὰν τοῦ Παρρυπίου (Vita Pythag. 14) παριστάνετο μὲροπήν θρησκευτικής δύσεδυνένος πάδοσιος ἀκτου (Kern Rel. der Griech. I 14, Reinach, Cultes I 20, Kuznetow, Klio XII 364, Cook, Zeus II 227) τὸ λόγον οὐτού τοῦ θρησκευτικοῦ ήταν η βραυτορίς, βογυείται, h. Bd. III 65. 826. Oenbrner, Athene Mitt. XVIII 261) τοῦ ἴδωστοῦ βαττελέντος Πιττακοῦ, ὥνωνάστοι Εραποῦ (ThunK. IV 107)

Ἐπίσης εἰς τὸν λατρειάν τῆς Ἀρτέριδος Μουνιχίας εἶναι προσανὴ ορθικά πτοιχεῖα. Gruppe I 40, Bl. II τελ. 1170. Ἡ ἀπό τὸν ορθικοῦ μύθου γνωστή Polyphonte περιπρονήτρια τῆς Ἀρτερίδης, μετενορύθητη ἀπό αὐτῆς πάθος τελείωσις ἀρκτού. Hoefer, Myth. Sex. III 273. Kell Reinh., Anthr. Relig. — X 52, καὶ ὁ Λυκούργος καὶ ὁ Διόνυσος ἀρχικῆς οὐσίας θεοί μὲν ὑπόττατιν ἀλόγου, οἱ ὅποιοι περιπολοῦσσι ἐπιτίθονται, 82. 81. Perdrizet, Cultes du Panthéon 33, Kern, Rel. I 15, Frazer, Der gold. Zweig 552, h. Bd. XIII 65. 2436. Casson, Maced. Thrace 247.

Ἡ εἰς δίπον λατρευομένη "Αρτερίς - Polo, ἱρκινῶς παρίσταθες φειδοράς καὶ ἀργότερον ὡς κυνηγός ἐπερρήπην, ὅπως οἱ Αράκες Ηραπλακαὶ βι. Bd. VII τελ. 2402, Seyring, Bull. Hell. SI 217, Robert Greith Helden. I 416.

"Οπος εἰς τὴν περιοχήν τῆς τέχνης (πρβγ filow, l'art antique en Bulg. 241 οὐτε καὶ ὅσον ἀφορᾶ τὴν θρησκείαν ἐνεργεῖ ἡ Θράκη ὑπέκυψεν εἰς τὸν ἑ-
ΑΗΓΑΝΙΚΗΝ ἐπίδρασιν, ἡ ὁποία κατέκλιπεν ἐκ τῶν ἀποικιῶν τῶν παραλίων τοῦ
Αἰγαίου καὶ τοῦ Πόντου μὲν τὸ ἐπτερεικόν τῆς ἀπείρου. Αἱ ἔκει ἐπὶ τῶν
ρηματικῶν χρόνων ιδρυθεῖσαι πόλεις, ἥπερ ἡ Νικόπολις, εἰς τὸν "Τατρού,
ἡ Μαρκιανούπολις, ἡ Ἀδριανούπολις, ἡ Αυγούστα Τραϊάνα, ἡ Σερδική, ἡ
Ειαυτάλια, ἡ Νικόπολις παρά τὸν Νέστον, παρονοίες τυνετέλεσθαν εἰς τὴν
διάδοσιν τῆς ἑλληνικῆς *fultur* καὶ θρησκείας. Κατὰ τὸν δὲ καὶ 3^ο ἐκ. p. x
ἡ Θράκη ἐπάλλετο ἀπό ζερπάν θρησκευτικῆν γενῆν, ἀπό τῶν ὁποίων ἀπόκειν-
ται ἀποδείξεις εἰς τὰς πολυαρίθμους ἱνδοθρησκίας της ἐπιγραφῆς, θρη-
σκευτικά μνημεῖα καὶ ιερούς τύμβους. Μόλιονότας οἱ Αράκες δέν δέσποιοι θρη-
γησαν ιδιαιτέρους τύπους διά βρίν παράταστε τῶν θεοτήτων των, οἱ τρι-
οῦτοι ἀπεικονίζοντα μὲ τρύγονος ἑλληνορρηματικούς τύπους, καὶ μὲ ἑλληνικά δι-
νόματα, ὅπως ἐπίτης καὶ ^{σύριζες} θρησκευτικούς (Piatzsch, Hist. Wander. in Kauk. L. 79
αὐτό δέν ἐξηγεῖ τὴν εὔκολων ικανότητα τῆς προταριηγῆς τῶν θρακῶν εἰς
τὰς γένες θρησκευτικάς παρατάστεις, ἀλλά πιθανόν ἔνεκα τοῦ γεγονότος
ὅτι εἰς τοὺς θράκας ἐπεκράτουν ταῦτα πρότογονα πτοιχεῖα τῆς θρησκείας (*My-
thos*) καὶ ὅτι αἱ θεότητες ἀκόμη οὐδεμίαν ἀποικικήν παροῦν εἶχον γάμει. Ε-
δῆ πρέπει νά ὑπομνήσῃ ἡ εἰδοπτής τοῦ θεοπράτου (ἐν Πορ. II 8) περ-
τῆς θρησκείας ρυθμός τῶν Θρώνων ἐν "Αρι", *Wstener, Goethes Romanen* 227

Παραπρτέον πρός τούτοις εἶναι ἔνα ἄλλο πτυχεῖον, ὅτι ὁ Αρακικός λαός
ήτο διηρημένος πολιτικῆς, εἰς πολυαρίθμους κλάδους (γένη) καὶ διοικήσε-
ούτω δέν ἐπεκράτει ὀνοιόδορον θρησκευτικόν τύπτησα ἀλλά τοπικής γατρε-
α· ἐξ αὐτοῦ ἐξηγεῖται ἐπίτης ὁ μεγάλος ἀριθμός τῶν τοπικῶν παρανυμών,
τὰ διπλαῖα πυνεδέθησαν, κατὰ τοὺς ρηματικούς χρόνους γένη τὰς πλέον λατρε-
ομένας θεότητας. Ἐκτός αὐτῶν εἶναι πιθανόν, ὅτι ψριτσένων γενῶν, τὰ
διπλαῖα ήταντα εἰς ὑπηριότερον ἐπίπεδον, ἡ λατρεία ἐξειλίχθη καὶ εἰ-
ἄλλα τὰ ὁποῖα διετέλουν εἰς πρωτόγονον κατάστασιν.

Μέ τήν ἀποδοχήν τῶν Ἑλληνικῶν τρόπων διά τὰς παραστάσεις, ἡ φύσις τῶν θρακικῶν θεοτήτων ἐπεσκοτίσθη καὶ δι' ἥμᾶς ἔγινε σχεδόν ἄγνωστος. Ἐν τούτοις δέν εἶνε παραδεκτὸν ὅτι αἱ ἔγχεριοι θρακεσσές ορηκευτικαὶ παραστάσεις ὑπό τῶν ζένων ὑποκαταστάτεσν ισχυρῆς Ἡλλαζαν ἡ πάλιστα παρεπερίσθησαν: οἱ θράκες, οἱ δροῦοι χαρακτηρίζονται κυρίως ἡ θρησκευτικός λαός, παρέβειναν εἰς τὰς παλαιάς των παραδόσεις, ίδιαιτέρως εἰς τὰ πολυάριθμα χρήσια των, ὅπου διεπήρησαν ἐπίσης, μέχρι τοῦ τελευταίου καιροῦ, τὴν γλώσσαν των καὶ τὰς τοπικάς ~~καθιστούσας~~ οἰκισκές (Rostowzew, Soz. und econ. hist. of Rom. emp. 182, 233, 219, Καζαζόφ, Leitz. 3. Kulturgech. d. Thraker, 93. Überkummer, Balkanvölker 18, W. Weber, Progr. οἱ εἰς τὴν προράψαν τῶν ρωμαίων αὐτοκρατόρων θράκες στρατεύται δέν ἐληστρόνησαν τοὺς πατρίους θεούς των (dis patris) Rostowzew, Izwestija der Kaiserl. arch. Kom. XL 34, Mytik, Italy 109, Friedländer Sitten gesch. Rom 111, 11, 144). Ἐκτός τούτου πρέπει νί προσέξῃς ὅτι τὰ δύναμata δύνεν τῶν θεῶν τῆς θράκης δέν ἐληπισθένθησαν, ἀριθμός ἐξ αὐτῶν μᾶς διεσύνη ἀπό τὰς ἐπιγραφάς. Μηδουκέν (Ιλλ. αὐτ. XV, 119) Δηλόστης (Βι. αὐτ. IV 2459, Arch. Relig. XI 409, Lippeold, Beiträg Polen 272, Detzsch. BIRB III 181) Μανίμασος (αὐτ. XIV, 1165' τὸ Μανί τοις παραβάλλεται μὲ τὸ κελτ. manus πρβλ. Solb. Mém. de l'Acad. des inscr. XLIII 29) Δαβατόπειος (αὐτ. παράρτ. III, 267) Δαρζάλας (αὐτ. XV 227) Ιαρβαδούηη, (αὐτ. IX 833, Metzsch. Dīg. epigr. IV 2) Ἀσδούλης, Σουργέθης, Τιλθάζης (Βι. αὐτ. τὰ δύο, φαίδη) Ταρποζίε(ις), Πυρυπρούλας, Ιθιοσλα, Επ..ητλα, Μυνδρυθ(ας?) Ιγ. αὐτ. XVI, 1079.

Ἐξ αὐτῶν τὸ Ταρποζίε(ις), Ιθιοσλα, Πυρυπρούλας, Επ..ητλα φαίνονται ἡς παρόντα τοῦ "Ηρας, καὶ μᾶς ἀρίνουν νά ὑποθέσπων ὅτι αὗται ἦσαν ἀρχικῆς τοπικαὶ χρόνιοι θεότητες, αἱ δυοῖς ἀργότερον τυνεγενεύθησαν εἰς τὸν "Ηρα. Ὁ Πυρυπρούλας κατάτην ἐτυμολογίαν τοῦ δύναματος (Τομασάκης, Ηρακλ. I, 8) φαίνεται ὅτι ἐλατρεύετο μὲ προστάτης τοῦ σάτου. Εἰς τὸν θεόν Ἀπδούλης εἶνε ἀφιερωμένον τὸ ἀνάγλυφον τοῦ Μεκενίκου, εἰς τὸ δύοιον διόνυσος παριστάνεται ἡς ιππεύσι διά τὴν ἐτυμολογίαν τοῦ δύναματος βλ. Detzsch. Ζεύς. Εἰς τὴν ἐπιγραφήν τοῦ Δορυφόλου

Pazvan, Riv.-Fild. § 310 παρουτιάζεται ο Heros Suregetes, idemque Prae-
hi beus, πρός τούς μετάποτας τοῦ "εγένετο επίκοος" (Weinreich,
Athen. Mitt. XXXVI 19 ή 88, Tomaschek II 149, Mateescu, Ephim. Dacor,
I 159, πάρ. IV A σεγ. 965). Κατά τὴν ἑτοιμογειαν τοῦ δινόστος τοῦ την-
εικοῦ "Απόλλων Γοιτότυρος" χρίνοντες Nasmer, Unters. über die alt. Wörter
der Slaven I 13 πρβλ. τὸν ἡρα τῆς Εράκτης Birúpac, αὐτ. III 506
θά ἐξηγεῖτο ὁ Σουρεγέθης, ὃς προτάτης τῆς κτυντροφίας πρός τὸ ὄποιον
πρέπει νά ληφθῇ ὥπ' ὅπιν τὸ κατιτέρῳ μνημονεύομενον ἀνάγλυμον τοῦ Ερ-
ος τοῦ Καραορράν. Διά τοὺς θεούς Totoes, Zalporic, Zrželčouřdōs εἰ.
τὰ ίδιαιτέρα ἄρθρα.

"Ἐν τυνεχείᾳ μνημονεύτατ ὁ θεός Βέδυ, τῆς Πηνείας καὶ τοῦ ποταμοῦ Cy.
Suppl. Bd. III 202, Detacher, Glotta XVI 280, Lehmann-Haupt, Klio XXVI
hoi), τὸν ὄποιον παρέλαβον νοί οἱ Μακεδόνες; πρθ. Eitrem, Symbol.
Osloens VIII 40. Macridy, Thesaurus lexicogr. 93 Εἴνιοι λατρεῖαν τοῦ ποταμοῦ δι-
λογή τὸ ἔαιμον τῆς Παλαιώς κατά τὸ ὄποιον, ὁ νέος Βασιλεὺς ἦτο ὑποχρε-
ωμένος νά πάρη τὸ λουτρόν του εἰς τὸν ποταμόν, Κρήσαν, Beitr. II, Macridy 86.
Τὴν λατρείαν τῶν θεῶν τοῦ ποταμοῦ εἰς τὴν Εράκτην κατά τοὺς ρωμαϊκούς
χρόνους δεικνύουν τὰ νομίσματα, ε. π. αὐτ. VI 2791, -τὸν ἀναπεροτένεν τέ-
σεων [Mayer Melfatti u. Mayer 232]. Διά τὰ νομίσματα Παυταλίας συχετικά μὲ
τὸν Στρυμόνα βλ. BTAB VII 31; βλ. αὐτ. NA 393. Μὲ τὸν Στρυμόνα, Νέ-
στον καὶ "Εβρον" ἐσκηρατίπαντιν ἐπίπτης θεομόρφα δινόστα. Siting de Græc.
Nomina theop. 132, Perdrizet, Corolla Numism. 220, Baede 167. 'Τιτιανέ-
ρος τὴν λατρείαν τοῦ "Εβρου" ἐπιβεβαίωνται νοί τῷ Vzodoběžn τεράχιον ἀ-
ναγλύφου εἰς τὴν περιοχὴν Σουνίου τῆς Ν. Εράκτης μὲ τὴν ἀπιέρωσιν: Κυρι-
φὴ "Εβρω" ἀπό τὴν παράπτωσιν διετηρήθη μία χειρὶ υρατοῦσα δένδρου, πανε-
ρῶν δτι παρεπτάνετο ὁ θεός ηὐισπλασμένος, Τεσσ. ἡρχ. 1925/26, 89 πρβλ.
die Phyle: Εβρηΐς ἀπό τὴν ἐπιγρφήν τοῦ Χιττάρ, ADB 55 καὶ τὰ γραπτικά
δινόστα, "Εβρος" (SGBI 2194, 2273, 2294); Εβρύτελον (Ficht, Ztschr. f. vergl.
Sprachf. XLII 148)

'Αξιοπαρατήρητος είναι ή σημείωτις τοῦ Ἡροδότου VII 115 εἰς τὴν δόποιαν διηγεῖται ὅτι οἱ θράκες τὸν δρόμον ἐκ τοῦ δόποιου διέλθει ὁ θέρετης μετά τοῦ στρατευμάτος του¹⁰

'Ονόματα ἀνθρώπων παραγόμενα ἀπό δύναμα θεῶν δέν λείπουν ἐπίσης ἀπό τοὺς θράκας, ἀριθμόν ἀπό αὐτά παρέθεσα εἰς τὴν *Klio* VI 199, διὰ τὰ ὄποια συμπλήρωσιν συνεισέφερεν ὁ *Ad. Reinach, Rev. epigr.* I 405 b, *Sittig, de graec. nomin. Theoroph.* 151.158. *Perdizet, Cultes des Panthéon* 19.

~~Ευνοεῖται~~ ἐπίσης συχνά εἰς τὰ θρακικά ἐπώνυμα τὸ στοιχεῖον 'Επτά (παραπέμποντες *Mateescu, Eph. Dacor* 1927, *Detscher, Ann. Univ. Sofia* XVIII, 4, 9) τὸ δόποιον θυμίζει τὸ μετρασιατικὸν "Ιπτα Βι. *Bd.* VIII σελ. 227. *Detscher, Ann. Univ. Sofia* XVIII, 4, 9) Ἀπό τοῦ θρακικόν Δέρζις παράγονται τὰ ἐπώνυμα Βι. *Bd.* XV σελ. 229. Derzenus, Parwan IX 617) Δερζείλας (*Ig* XII 82, 229) πρβλ. ἀκόμη *Mateescu, Eph. Dacor* I 104. Β. Ηδευτέρα ρίζα τοῦ δύναματος λαμβαδόνη ἐμφαίνεται παρομοίως εἰς ἀπλᾶ καὶ σύνθετα θρακικά ἐπώνυμα, *Denks. Rev. ék. gr.* XXVI 258. *Tol. Ann. Brit. Sch. Athen* XXIII 89, *Mateescu, Izq. epigr.* IV 3.

Οι θράκες δάσιοι δήλ. *Sáfi* οἱ τὴν δόποιν τὸ δύναμα ταιριάζειν νέ τὸν Σαπαΐνον ἴνοράζοντο ἀπό τὸν θεόν *Skevos, Schatzgios, Usener Göttern* 44, *Kisch, Hethitiden* 46. *Perdizet Cultes Panthéon* 20. *Johl* αρχὲ ερετ *Sex. der Vorgesch.* XIII 288.

'Ἐπίσης εἰς τὰς αἰνιγματόδεις θεότητας τῆς Εαυοθράκης Axiokessos καὶ Axiokersa ἐμβάλλεται ἔνα θρακικόν στοιχεῖον πρβλ. τὰ ἐπώνυμα Κερσοβλέπεται, *Kersibantes Syll.* 195 *Bd.* XCVI 1402, 1426 *Dz.* Maas, Arch. f. Relig. XXIII 225. *Cook, Zeus* II 314. *Detscher, Ztschr. Osternament* IV 197. *Wahmann, glotta* XIX 159.

Τὰς θρακικὰς ἐπιγραφὰς εἰς τὰς δόποιας τὸ παρόνυμον 'Ε πήκοος συναντάται

Weder Flügeln noch besäßen,
sondern vor ihm große Schre-
fucht hegten

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΑΘΗΝΑΣ

δὲ Weinreich, Athen Mitt. XXVII 1 συμπαρέθεσε. Συμπλήρωσιν δέδο
εἰς BSAE VII 2, πρβ. ἀκόρη Arch. Anz. 1927, 326, 10, BIAE V 86, 15
μὴ τὸν αργεῖτον τοπ. XV εγ. 228. Ἡ ἐπιγραφή τοῦ Weinreich
ἀρ. 13 δέν προέρχεται ἀπό τοῦ Τέρνοβον τῆς ΒΚ Βουλγαρίας, ἀλλά ἀπό
τὸ Μάλκο-Τίρνοβο τῆς Ν. Βουλγαρίας, ²⁹⁹ Καζάρων λεσ ΧΧΧΙΙ, 144, Seure, Rev.
Efam. XXVI¹ "Οπος πληροφορεῖ δὲ Weinreich τὰ παρένυμα αὐτά ἀπαγγέλλοντες
ταὶ δι' ὅλας τὰς θεότητας εἰς τὴν Μοισίαν τῆς Θράκης, καὶ Δακίαν:
Ἄσκληπιός μόνος ἡ μὲ τῶν 'Υγιείαν καὶ τὸν Θεοσφρόνιαν, ἐπίσης
ἡ 'Υγιεία μόνη, κατόπιν δὲ Ζεύς _{καὶ} Ἡρα, 'Απόλλων, 'Αρτεμίς, ἡ ἀρφό-
τερος μαῖα, 'Αφροδίτη, 'Εκάτη.

Ο "Ἡρας τῆς Θράκης (δὲ ἐπίκειος θεός Σωτῆρος ἀρ. 103 εἶπεν πιθανῶς
δὲ "Ἡρας) Σουρεγέθης, αἱ Νύμφαι καὶ δὲ Πλούτον, φέρουν αὐτό τοῦ ὄνο-
μα ἀποκλειστικῶς ^{τεκνο-} Θράκης. Η ^{Συγχρόνων} Ἑπόνα λατρεύεται ^{έπονος} πάντος
μόνον εἰς τὴν Μοισίαν. Πρός τούτοις ἑπήκοοι δὲ Σαβάζιος, Helio-
μίδης, Ζεύς-Υψίστος.

Τό ἐπίθετον Θεός Θράκης πέρας ή Μέγιστος (βλ. Τοπ. XV εγ. Μίφερουν εἰς τὴν Θράκην καὶ Μοισίαν, κυρίως αἱ χθόνιοι θεό-
τητες: Δαρεῖλας, Πυρμηρούλας, "Ἡρας, Αύλαρχηνός, Ήρακλῆς, Σαβάζι-
ος, Κεβέλη, Σαράπις, Δολίχενος καὶ οἱ Κυκλίποι (Müller, Μέγας θεός· ἀρ. 67 προέρχεται ἀπό τὴν Οδησσόν ἡ ἔξηγησις τοῦ Müller, Μη-
τρόπολις στήριζεται ἐπὶ παράνοήσεως.). Τό συχνότατα ἀπαντόμενον ἐ-
πίθετον τῶν θεῶν τῆς Θράκης εἶναι τό: κύριος, κυρία βλ.
Bd XII σ. 176, Picard, Ephèse Achéménide⁴ et Clazos 387. Seure
Rev. philol. LIV 142, Dumont, Rel. orient⁴ 207, 56
2. HPSZL. Σελ. VIII 8-25 καὶ χειρογράφων λιθρών

3. Διδυμούστρατη - 25-36. Ιερὰ 26-27. Λίβανος. Λίβανος 35-36.
 Σαβάνταρ 36. Αιγαία περιοχή 27-28. Σαβάνταρ επανάληψη 36.
 4. Αρκανούστρατη - 37-40. Βάρρη 37. Αρκανούστρατη επανάληψη 42.
 5. Άνθηνα . 44-52 Απόδημη επανάληψη 47-48
 6. Αρρενίτη . 52-59 Βίρτους 52-53. Κελλίτη 53.
 7. Νούσας . 60-65
 8. Ζεύς Ήρα . 65-75. Ζεύς Ηρα περιοχή 70, Υ3-Υ4. Ήρας επανάληψη 67.
 9. Ηρακλής . 76-80
 10. Έρηνας . 80-82
 11. Αρπαγή . 82-83. Καρδάνη 83. Πλειστόποδης 83.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

12. Πόρχη συντριπτή, ον διενεκτή στην δραστική δραστηριότητα προ-
 γρίζοντας στην χερσάν της μεσόνησος θρόνος (Beyet, Mél. d'arch. et d'
 hist. t. XLVI 41). Έγινε τότε πρόσωπον θρησκευτικής επιφύλαξης και στην χε-
 ρσάν της θρόνους, η αιδεψέας στην ιερή γη των ιερωμάτων χρό-
 νων χερσάν, ιδεούμενης στην ιερά της θρόνους και της ιεροσύνης (Restowa
 gew. Ant. dekor. Maler. Südrußl. L 192). Πάρα πολὺ συχνά συντριπτής το-
 νετής θρόνος προστίθεται μεσότητας στην μέση της θρόνου, οπότε και τα
 γυναικευτικά πούλια της λεγόμενης δραστικής μεσόνησος θρόνος.

Ανδράς είναι πρωτοκαρτιέρης και αγίους ιερών είναι τα ίδια
σε Ηγούμενο (αυτό το Αλιβασινόν = Σερβοδα, υπ. Ειρηνή), AD 1142,
Σπουδαία η σταύρος καθηλώνεται λαζαρίτης από το Τζάμι, υπ. φ/-
ωδημα, B148 VII 381 τμ. Τιο: επιδοτείται η γονιτεύη, δεξιά Κίρκος
ναι ορθία νεαρήμα προσώπου. Στην Κίρκο της Ηγούμενης είναι έγ-
ιρα πεπτός τον Καθηλώνεται η σταύρος από την Νικότορον υπό την
Νέατον: η προτείχιση της γονιτεύης πάντα γενετήρα, στην άριστη πλευρά
υπάλληλος στην δεξιά της ορθόποδος, υπό την Κίρκο, δε-
ξιά δύο η προτείχιση της γονιτεύης πάντα γενετήρα, στην άριστη πλευρά
το ορθόποδο, στην δεξιά παρθένη της προσδιόποδος η προτείχιση
δεξιά ανάμετρη της προτείχισης της προτείχισης της προτείχισης
της προτείχισης της προτείχισης της προτείχισης της προτείχισης της προτείχισης

Did his Adm.-Pjatikov his four daughters his daughters
wife by. Suppl.-Ed III 63. 869. Horatio the Duke of York's
son Lodowick (Lord) (6th Earl of York) his son
was married to Isabella, Queen of England.

Der zweite Spiegel war 20 cm höheren position, in Längsrichtung.

ndivior der tin opārus, ówog išivor è Restorzei, Festchrift
A. Bobrinsky 135. tin opārus fior ñer je iñjor nāgador, iñ
Dz angloj, upatvortiñ tin ipatopis dag (supra), iñ tin ne-
tekstosm sigiar 'impis ordins' 'olpau' 'enodr twor', ówog
iñ dag óvor 'arayppor' iñ tin Niwojor opa in 'lop. Cak.
Quz. 1919, 172, vob. 2. ëi arayppor ños èo Viminacium, Spom.
d. Serb. Akad. LXXI 240 q. # 639. Xemir polijgor iñ tin opa-
oxir iñ 'Osser', BSTS IV 289 in. 270, suuris ñiaj pi nāgador,
aixor iñ tin 'kotopis' uari anogor (1) iñ tin aixor sigiar. H
ndiviz ñam ñitig pe evartibas angia iñ tin nafle-
tuv zin opārusm angia uala tin cufiñ uoas. Aixor,
Metnypia, Sionedors. Niwojor opa in 'lop., Magierna,
'Odneos, Tócas, Magnesia, Tipido, Koiza, Depos (Del-
tum), Aspirotar, Pyrenes, Lep. m., Aixora Triëva, Tav-
taria. Xapantipian omida in Concordia in abundantia,
Moding? iñ tin Rosiorzei opus angis ñam, ^{# 639} iñ tin Tócas pi iñ tin pôsor
iñ tin angloj (2) iñ tin proemiu 'ariboros' zin tin angis, tin ñovir
ðov. Modin tin iñ tin Opasca Birdis, in tin Bindende,
ðia, tin tin iñ tin Bindor 'Bregjor' 'ariboros', Gun-
ter, der arische Weltkönig u. Heiland 155.

Mniforos ñam iñ tin ñidajgora 'arayppa iñ tin ñaier,
iñ tin ñapabiora iñ tin Dispater Proserpina, Arch. Érites.
XXVII 119 uari 'Egizowor' Jones 270. Tp. ADB 141 (Pattaria, Egiz-
pwet iñ tin Dispater uari regina Proserpina). Egizowor
~~war~~ iñ tin ~~opas~~ ^{egizowor} ñam (Carter, Myth. Lex. III 3148.
Parran, ñaier 163). iñ tin Singidunum CIL III 815 = 1660 uari
iñ tin 65. 1022, iñ tin ñapabiora iñ tin ñaia, iñ tin ñaia. Dp. CIL

in Hpc, Preller - Robert, Grich. Myth. 14 765. in den vafatilen 25
wixus und Zvij xpiros ti u. Aiponjir, ^{zavioj, jasir} spesigalas zjapetruj
exxé ^{zavioj, jasir} Tn Difupla. Muschow GDBI 1924, 198, Seure Aréthnae
1926, p. 41. Rich, Arch. Jahrb. XII 145). Bis d'xfinito, in der orij
Pflejbla zwis' alpfo nai o zufogros fawots d'wpreden in Difupla' soi-
spete puepsei no fua "gutn E'pugrolo, (S.Boznik XVI
118 ap. 26. Bz. Bd VI ap. 1171). In der zufogros by. vor L. Weber, Klio
XXI 245. BSAF III 43 ap. 36 (Mastiza, ap. Radomir: in Difupla pi
fauapov retur, nai persia nai in der upar pufira ap'zotla,
spatiora pi der l'pukpo euhalov, pi der füger emmirec ~~wag~~
pi fü cista mystica, in qñ ~~soo~~ ap. 892 z'gissels ap. na' dnu.
by. Bd IV ap. 2762)

"H Difupla itz' erigis o'z iapalinie dzá pslà ögus ap. in qñ
sade, nai der vafatilen in Mayazis, zwis' d'len zwis', o'z apote-
ly qñ agorito puepse, inq'wiaq qump' d'kpa's, Rigitka BIAF VII
23.

Munitorios ^{zavioj, jasir} a'wot' a'wot' lo' Belotinchij, ap. Lam, pi'z'gipw
in qñ Ceres, ADB 181, Dz' l'os Topous by. Todoroff Paganis-
mus in Untermeesien 180.

Tp'bz ^{zavioj, jasir} in Bz. Bd I ap. 2746 inrespida tufipis si in zafin-
ar qñ Apositins opodew' k'noja: BSAF III 44 ap. 39 (Kolusa, ap. Mavla-
zis, yutni' z' dzá upel? pi'z' suo ms' z'pda paviar ~~z'pda~~ jofte si in
ap'z'p'z' ms.). III 329: Rev. arch. 1925 II 25 ap. 257 (L'gim, puepsev' zufagi-
ppa, Apositins nai "pus"). ADB 183 (Bw'tos a'wot' lo' Kurilo, ap. L'gim).
Athe Mitta XXXVII 6 ap. 7 (L'gim). BIAF I 21 (Arayz'gor pi ^{zavioj, jasir} ~~zufagi~~ a'wot'
~~zufagi~~ nai qñ L'gim). D-H 463, 111^m (Mengip'p'z), 429, 100^a (K'z)
-tumpis). 424 q'ib (Tepiclagis). Rev. arch. 1925, II 28 ap. 257-258 (Map-
tapirov usq'z' z'pda'q'z' qñ Apositins; nai lo' Izvor nai Tepiclagis).

Seinem). - H' Agapitou ierapetico ep̄is pol̄i l̄ir Nop̄gar si 20 Nop̄gu
stor ap̄to Krasnokovo, b. d. v. Ano 20 iep̄or ap̄pi l̄ir Glava. Ponega
ap̄sippelias ieraggor 10th kras, aḡsp̄tovor si l̄ir 1649 noīr uai l̄ir
Agapitov, ep̄ous ieraggor 23th Agapitovs p̄i aḡsp̄tov, zw 83 kp.
124-125. Si l̄ir Niwosgor ap̄pi l̄ir 10th kras si p̄p̄tovor
lydansz rov̄ Ep̄oles, ordanov̄ arhijppcijz t̄l πραγμάτων 27, ioo 20
perior, Filow Arch. Jahrb. XIV. Mjägkos ap̄p̄tov si p̄p̄tov orieghz-
m̄irur ḥp̄p̄tov l̄ir Agapitovs, Rev. arch. 1922, L 71-1929 L 344
kp. 1-350 kp. 1-3.

Adm: D-H 354, 61q (Augoëde - Triaian). Rev. arch. 1913 II 240,
 112 (Ptyonoprogne, abibron). Salac, Rognavy 24, 32 q. 10 (Meant-
 brix, Agiponius in his description) GMS 1921, 149 q. 2
 (Cnidippus also in Kolozs, opisthopus-Zapopas, in Adm. p. 11
 et 20 "Hgari" nisi 90 Ep. 3). B548 f. 16. Filow, Rev. arch. 1915, I
 13. Waldhauer, Rev. arch. 1923 II 24 (Sv. Kyzilloro, opipigonus -
 yanz filov in Adm. Nims v. 3 em p. X. - Ptole. B548 III 312
 em. 234, opipigonus opipigonus in his his avior locorum superscens). -
 His avioribus in vixna in Adm. (in Adm. 177
 q. 226 nisi 227 in opipigonus in Asprocoronibus. H. Adm. in his Ni-
 uoribus aliis in Voleor dominus p. 15 in impia deob. mag. in Opis' cor-
 rectis' Epiponitis' aliis opis p. 11 in B. nisi in Opis (in Capitolini-
 sche Trias)

Richterick). "Αγρι οενχίαντος ἵπαρησις: Rev. arch. 1922 I 73. 1929, I 335 ὁρ. 5 (Θράκη, πηρ. Πόροι) 313 με. 239 (Κοσκούκο, ὁρ. Ρόστερ) θελε.
Γενεθ. XXIII ιεράρχ. 148 ὁρ. 67-68 (Πατιδερός).

Népētis: Σbornik XVI 95; Arch.-epigl. Mitt. XV 95, 15 (Οενέλι-Λακ,
ὁρ. Ραδομίς: ἦ Népētis ιεράρχιον περιουσίων, ιεράρχιον περιουσίων
ιεράρχιον τεττάρα ειαι πατέρων, σε τὸν ἀριστερὸν τὸν τούτου, τοῦτον
ιεράρχιον δεξιὸν επαττίτις γούρος, ἀριστερὸν αὐτοῦ ιεράρχιον γρῦψη,
ιεράρχιος: Népētis[ει] 45pa]ετεία). Σbornik XVIII 732 ὁρ. 25 (Νί-
κιανορχος πάπα τὸν Τσιλπού). ADB 187 (Τιτταν, πηρ. Ζαριβρόδ, παρ-
ηματίαν οργανώσαν). BlAB. I 244 (Γριγορόπολη, πηρ. Ξερόνη, ἦ Népētis
γελή μηχανεύοντος γούρος, ἀριστερὸν αὐτοῦ γροκος) BlAB III 45, 40 (Παύλι-
κενι, πηρ. Τιρνόβρ) CIL III 14208 (Άλμυρα). Θελε. Γενεθ. IV ιεράρχ.
121 (Ἀγριαὶ ἄνθροι τὸ Προγενεράθ) SEG III 499-500 (Πίγιανον).

Η γερεία τῆς Népētis εγένετο επειδήντον διειρ γελέο τὸν
γερείαν τῶν ορθοδοξού τινων κατατάσσοντος ἀπό τὴν ἱεράρχην πίναρ τὸ Σονί-
κους τὸν τὸν Αναργύριον διειρέατο οποιαν (νίκη τούτης γούρας ἦτο τὸς
Περιόδου - Bull. hell. XLI 1971 282. XLIX 239. ἄνθροι τὸν Βιζαντ. Θελε.
Γενεθ. XXIII ιεράρχ. 120 ὁρ. 4) μετ' οργανίζεται σὲ τὸν Μαραθώνα
τὸν ιεροτελεστικὸν δραματοδοτούσαν γένεται: Rostowzew, Μέμ. πρίς
ἐκ της Ακαδ. πλει. Inschr. XIII 1, 397. Drexel, Germania 1924, 53. Volkmann,
Arch. f. Rel. XXVI 212. XXXI 56. Εἰναι μάτερν, ὅτι η γερεία τῆς Népētis
ητού μετὰ τὸν μαραθώνιον χοόρος, νίκη τούτης γούρας τῆς τὸν Βόρειον
Βαγανανοντος Χριστόνος, Schweizer, Arch. Jahrb. XLVI (1931) 206.

Συρπᾶς ιεράρχειος ἦ Népētis εἶναι τὸν Δακτανὸν τὸν μαρτυρίδη-
σαν πρώτην ἵπα τὸς δεῖς, Rostowzew Ιγν. d. Kaiserl. Arch. Komm. 49, 47
(περ.). Jones Cults of Dacia 272. Montavious' κατον τὸν ονομάζεται
τὸν Τύρνος τὸν τὸν Λόγιον, Arch. Cenz. 1933, 94 ὁρ. 2.

Στὶς τὸν Διαβόλον εἶναι τὸν Βαγανανοντος ιεράρχειον, by.
Bol. III A ορ. 123. Suppl.: Bol. 44 ορ. 488. Toulain I 220.

Parva, Ausonia x 907. Rostowzew Gesell. u. Wirkd. ins röm.
Kaiserr. L 343. ^hær h i sp̄ir ñai fir Gelde - Panegy mākayor
Tāvāgjuge Tō "Hēnos, zd ēwīc sūdi d̄sp̄epfis s̄i fir Silvanus
[L̄ibārōs] (p̄i h̄i h̄ordile deus, sanctus "Saltecapu[te-
nus]) h̄i s̄i d̄s̄or mai ein "Ap̄t̄fir. lgw. 78 sp. 109-115. u. d̄so
ospr̄aworis or̄ d̄sp̄epfis īver d̄p̄axus. Np̄is h̄oðois 3' ar̄igjuga
pi w̄d̄s̄or ñai Cognacor, īp̄is ñai T̄eḡejgor h̄an
d̄sp̄epfis s̄i fir Sigbarōs ñai fir Ap̄t̄fir, lgw. 55 sp. 33-35.
ar̄igjuga, ñit. 81 sp. 116, d̄p̄is̄kum ñai Silvanus.

Sūdi ñaðtor ñ Sigbarōs → ar̄igjuge ñai fir Silvanus
Hind, n̄is ēwīc h i d̄p̄anior ūrof s̄i fir ~~Tiethazos~~ ~~Tiðafos~~
mai ñ ñato s̄p̄awigeler ñoi ar̄igjuga T̄iðafos p̄i w̄d̄s̄or
Horn ñeðfjorður ñai Sigbarōs (q. "Aðo. Tiethazos").

Eri h̄i d̄v̄ḡj̄gor ñao h i Kerkoritz (ssp. Berkoritz) BSA B
III 48 sp. 44, h̄j̄asor h̄i Eri ñadñp̄inur h̄ot b̄ðor t̄x
el̄igávor ñao q̄gḡ, w̄d̄s̄or ñai p̄aður reitard mai j̄an
ðavr, emp̄iforðar fir usgagur ñas ~~p̄i~~ ^{h̄i} sp̄is̄l̄ip̄in x̄ip̄as ñas
mai up̄alóvor h̄i ñam legiar ñas ar̄igjor. Ðeḡid h̄i b̄ðor ñi
sp̄er. Ñuñ, Eri ñ idia d̄ix, n̄is sp̄ir f̄el̄ ñai Sigbarōs ar̄ig-
juge ñai ar̄igjuge ñao h̄i Berkoritz (Sbornik XVI 69 =
616 III 12367. Merlin, Rev. arch. 1900, I 422. Peter, Myth.
Lex. IV 872). "H̄ i t̄iḡp̄in ar̄ ñi Eri sp̄es ð̄s̄ynt̄fim ñis h̄i
Corpus: 'ar̄igjuge ñai "Hēnos, sup̄dir or̄p̄a h̄i x̄p̄or Lib-
jace, ssp. Vraz, "h̄oñ ñi p̄i ñorðinim sp̄ioxin, s̄uði d̄sp̄ep-
fis: Silvano et Silvestri, ñao c̄p̄at̄ur ñi ñeðfjorð
I 'Træ. p̄i d̄p̄anior ūrof, Detrichew, Oesterr. Jahress.
XXVIII ñorðr. 118 sp. 6 (ñao Libjace ñi ñeðfjorðin j̄áðes).-
Bw̄t̄or p̄i ar̄igjuge ñai Sigbarōs ñao ñas Norðe ñi ñi
ðorðakor, Oesterr. Jahresh. XXVII ñorðr. 192 sp. 9.- C̄s̄ ip̄w̄is ñi

in Silvanus Silvester sij riu mepioixis zō Cluj, Anuarul Univ. din Cluj 1928-1932, I 105 ap. 3. Azi riu Mihai, Anuar Comis. Monum. Istor. pebun Transilv. 1930, 36 ap. 4 38 ap. 8, 4i ap. 14-16.

Di Lezhavoi ἐγκαριγέται εἰν ἀναγγίσε θνη το Descans, Arch. Aug. 1927, 339 ap. 20.

Εἰν ἡντιν ινο zō Τιν D-H sij ἐρεπιδη ὁ sanctus Casabonius ινο "nra libertas [ἀνεξιδεύοντι] προδότης, ο κομ-κὸ δεδ, εἰν ινο zt προνοτ. de acclif. IV Mp. 146, 4i (Hsarry) πυρπορωτος πυρπορη ποπιτ ηνο Kasabonur, Poredu, Dacia 153.

Ἀγαπήτον ινο zō Τζαρετζη ap. Sviator, 15216 λίνο τον Bonus Eventus ονι σημειον τον Ἀγαπήτον: Bono Even[tei], Oester. Jahresh. xxiil. 1922 ap. 10.18199 VIII 55 ap. 17.

"Η γερπιν τον Διονυσίου μηπάζη ήν, ιν τον αρρεπταινο-
μόνος εἰν τον εγκαριγέται παραποταμον τον ποταμον τον Αγιον. Η. Βα.
V ap. 1102.1103. Ἀγαπήτος ἐγκαριγέται νιγρόπιν, ιν μοι ευορεδ-
ειν, ιν τον ενοικοπον. Λεον τον Μεσοιν: ADB 193.194 (Θεοφάνειο) 173.
(Vaskovia, επι γετα τον Αγιον). 420 (Kunino, επ. Vastga, δενιγρ-
γον τον Διονυσίου παρ ην τίχη). 359 (Orchomie) Arch. Aug. 1927, 345
ap. 286 (Novae). Skopjil, Beschr. d. Altest. im Gebiet des Schwarzen
Meeres 84 ap. 1816 (Dionysios, επ.) ap. 192 (Stepočkoz) ap. 183 (Θεοφάνειο)
Arch. Aug. xxx 269 (ενεγγον ινο τον λογαρ). Poredu, Dacia I 273.
276 · Picard, Rev. hist. Rel. xcviil 73.

Ορίσκη: Ιγν. 132 ap. 194 (Bessarabia: Di Σιρόσαροι φι ζόγκας ορ-
τεν εχόπον τον μαλι ορούσαντο ιεράπολες ονδειν απ' ειδεσμον
αναγνιν τον Διονυσίου πυρπολητοφί. Ειν τον ινον Η. Βα.
Ant. Münzen Nordgriech. I Taf. xvii ap. 28) D-H 246, 61^η (Pe-
sterza, ενεγγον τον Ηγεων ορι ην τον Διονυσίου).

τις τις ονόματα "Ηγεμονία και Διοικητική Δι. Suppl. Bol. III σελ. 1143.
Η γερμανική λέξη Kastell προφέρει μερικές προσδιόρισης της πόλης
της από τη θέση της πόλης, δη. Bol. X σελ. 1414. Εγ για Οδυσσεύς υπάρχει τείχος
την Διοικητικήν, ADB 93. Michel, Recueil ap. 332. Parrot, Dacia I
272. Το τείχος επρέπει στην πόλη την προστασίαν της από την εποποδι-
κών, Σαλαϊ, Bull. hell. LII 397, σιγ την άστον γιατί η οποία στην
εποποδικήν περιβλήπτων, πρότυπη ονόματα πολεών Οδυσσεύς και Σα-
ροπόδιου μετά την πεταλίνη της πόλης. Πρόγ. Collart, Bull. hell.
LVI 179. Εγ. Bol. XVI σελ. 1275.

Εγ τις "Αυτοί οι φίλοι μας," ιδίως οι νέοι φίλοι, ήτο το Κοζε-
ρινόνο ιγνωμένον (οργ. Παναγίας) ADB 200.

Η Επόνα αναφέται στην επαρχίαν, σιγ την Βαλκανικήν
προπόνης, ιδιαίτερα την επαρχίας δη. Bol. VI σελ. 231. Lotth. Λέμ.
de l' Acad. des Insr. 1811 p. 29. Πρόγ. Λεύκην την πόλην παραπέτασε:
Reinach, Rep. stat. II 83 p. 6 (την πόλην την επαρχίαν ήτο το
Καλυζερόν, οργ. Σεβλίερ): Rep. Rel. II 153 ap. 4 (την πόλην ήτο
την Αβρίτου) γραμμές ap. 192 = Rep. Rel. II 153 ap. 3 (την πόλην ήτο
την Λιγύτιαν παραπέτασε την Σιάν γιατί, αλλά διατίς την
Οράνιαν, ενώ την Επόνα φελογιζε την Αγρίνιον). 136 ap. 193 (Oescus).

Στην πόλη Καραντίνα Magatiss δη. Bol. XIV σελ. 521. Η Παλές για
το ζωδιακόν σαντάτη; Η πρωτείαν παίρνει πολιτική, μετά πάντα
είναι διπλοί ποιοι σιγ την Μαροκίνη, η οποία την πε-
τινία, ιγνωμένης ήτο "την Decurio της αντανακλήσεως". Αυτή
ιδιαίτερα σιγ την επαρχίαν την επαρχίαν την επαρχίαν στην Βενετία,
την οποίαν η γερμανική πρωτεύουσα πρωτεύουσα ήταν η Βενετία, μετά
την Ριέτινη, Röm. Mitt. XXVIII 195. Drexel, Germania 1924, 53.

Μανική Σιάν πρωτείας δικτυοπλέκτης για παραπάνω σημείων ήτο
της, το έτοντας την Νιούμπρικ, ηπά την Λεύκην, το οποίον ήτο

in Odessor, Drexel, Germ. num. 1924, 56.

Sobaki p̄ip̄op̄ia sit̄ h̄ir ḡaperi r̄ir ast̄o upal̄okur ū h̄ir
kp̄im̄ (ap̄y. A. Stein, Rom. Reichsbeamte der Provinz Thracia
105) w̄osoḡipei ḥ̄orpp̄ie 200 s̄t̄n 233 f. Chr., ap̄o ḥ̄ij̄ov̄ w̄ip̄ed̄ior
s̄i h̄ir ḥ̄ēpar-Lazop̄ir (Ligovo - Lepis), s̄i h̄ir ior̄iar
diusv̄rodes, ōl̄ ō s̄i āit̄in h̄ir ōīn iquazt̄st̄p̄ios b̄ele-
p̄ov̄, ap̄o h̄ip̄ir r̄ī Lazop̄ir - Leb̄ip̄ov̄ uaīt̄ p̄of̄os h̄ir
Ior̄ias Mamea, ḥ̄rīj̄op̄or Augustus et Augustum (sic!).
BIA.B VII 291 sp. 1.

812 h̄ir Sid̄soon t̄īn x̄ip̄ies t̄īn k̄ūf̄as s̄i h̄ir op̄ium
Moria uaī d̄anis A. B. Bd XI 69. 2009 ō d̄ol̄ic̄ ior̄espej̄w̄
k̄atō w̄ip̄eris "Metropolis," 69up̄iḡiāt̄ h̄ī w̄ip̄anisur. ap̄o h̄īm̄
ār̄op̄w̄leos 'Od̄n 1605). 813 G. Guillet, Le culte de Cybèle 429,
495 w̄ip̄op̄epei s̄ip̄op̄iāt̄ h̄īn v̄ip̄ia. Jahr 236. Kolod̄e op̄suim̄
d̄iop̄is t̄īn ōīj̄ov̄ p̄op̄is. op̄im̄: Kuzarov, Beitr. z. Gesch. von
Sofia 64. Filow, Klia IX 258 (Lepidini: ḥ̄ar̄p̄ilov̄, p̄elj̄o s̄ī
q̄ōl̄ur iwd̄onop̄is t̄īn Kubiz̄ p̄ī ūīḡad̄or uaī ōs̄ov̄, h̄ī
h̄ir d̄eḡīr up̄at̄k̄a ḥ̄ol̄p̄ov̄, s̄ī h̄ir ḥ̄op̄op̄is oūd̄op̄ov̄, h̄ī
āip̄op̄ov̄, D̄ēs̄is d̄īor ēux̄ir). 814 h̄ir 'en̄pp̄es̄īn t̄īn
Mūp̄is [Muk̄er] āwo h̄ir Lepidini, Athen. Leitt. XXXV 139,
ap̄y. Deubner, Arch. Jahrb. XLIV 134. Sbornik XVI 94 sp. 6 (ap̄.
Tat̄o - Th̄ēsp̄op̄is). Arch. Anz. 1927, 325, 8 (Menenkiyovo, q̄uasior ōs̄o-
t̄p̄iār w̄ip̄iār t̄īp̄ip̄ov̄). Arch. Anz. 1929, 316 sp. 24 (ādo lōīp̄ov̄
w̄ap̄a lō Ciiwadžia). Rev. arch. 1913 4 231 n̄m. 39 (ārīyuḡov̄. ap̄.
Aq̄uow̄ow̄īn) ADB 152 (Qudži-Duvandžia, v̄ol̄is t̄īn Aq̄uow̄ohs-
T̄p̄iāris). Arch. Anz. 1918, 40 (Măp̄iūia). BIA.B VII 414 n̄m. 172.
(op̄uzd̄iūrov̄ īs̄ip̄oz̄or āwo h̄ir op̄ium̄, p̄ī s̄ī āed̄iculæ,
āp̄ol̄p̄e ī Kubiz̄, d̄eḡīr ōī An̄ad̄is uaī Sāx̄pis). 815 h̄ir Kub-
iz̄ov̄ ī h̄is̄ t̄īn īt̄os̄, by. Picard, Rev. hist. rel. LXXXVI 194.

Maria: BSAE VIII 44 § 2 (Korzkové, vep. Poporo). IV 318 inv. 133 (Av-
yajov) i.v. 11 (vpravo od Sumen). Saloč, Rognatang České, Arch.
74-36 § 11 (Mxpavrovicov), bujci p.v. 1950-60 cm. Doprava M(4)-
tej deur). ADP 197 (Ondreos, dřevajov p. i. z. iparov už jin M-
zips uži lör. Hrungnir). 32 (Ondreos). 157 (Ondreos, n. ortu iparov
ori dřevajov). Dacia II 203 § 7 (Istros) BSAE II 22, 19 = Arch.-epigr.
Mitt. IV 214, 93 (Niuosovs vep. lör. "Hlpor, u Kubinu p. lör.
dekor dřevajovní, § 8. Bch. II 4-8g. 469).

Mitglied der Karpazgruppe ist der Karabagh- und der Talysh-Karabagh. Der Karabagh-Karpaz ist ein langer, schmaler Gebirgszug, der sich von der Küste des Kaspischen Meeres bis zum Aralsee erstreckt. Er besteht aus mehreren Gebirgszügen, die von Süden nach Norden verlaufen. Die höchsten Gipfel befinden sich im Zentrum des Karabagh-Karpaz. Der Talysh-Karabagh ist ein kleinerer Gebirgszug im Südosten des Karabagh-Karpaz. Er ist weniger hoch als der Karabagh-Karpaz.

Quo Iuri Davidovi Dolgozok VII (1916), L 112 sp. 4 (körüljáró
személyes). 118 (Czegpte kör lő Szamosújráz). 119 (Tigris
kör lő tigrisek személyes).

Map ~~vers~~ sic loc Vifislor tg. Bol 1x e.g. 442. COKE, Zeus
42 878. Cumont Rel. orient. 860. Gresmann, Orient. Religionen
118. Quo id viceversa frumenta aratrum: Rev. arch. 1924 II
47 = SEG 44 538 (Din-Machle, exp. Φρυγοναράγιον). Arch. Anz. 1922
325 sp. 9 (Guzmássoro, exp. Δεσπότης, Διερπατίας εστι της Ερέβη
Δοριγίδης Διέρεως). Rev. arch. 1930 II 380 sp. 136 (Sarmizegetusa-
sc: Τελ Βιφίσλω αττικών). Si' istin τιν εξισ δι' οὐδεν
τι παρατητείν σι ηδε πρηπεῖ τοῦ Βιφίσλου, σι τιν επροξινή
Βοσσόπη, (Minns, Scythians and Greeks 62; Nock, Conver-
sion 63), τον οι Ερέβης ποτίζοντα επαντίνηρης ή αγν-
θετή. Kala τιν Rostwizer (Iranianus and Ar. 179. Ant.

Mappeblätter für den Dolichenus by. Bd. Vsg. 1872. Jones 280
Parvan Riv. Filol. LII 323. Dacia II 227. Topogr. Cuman et Studes
Syriennes 179. Relig. orient. 136. Προσδικία οὐρανού. ADB 127
(τάχις καὶ τὸ Καρνομαν: τὸ πόστον τὸ ἀντί πόστος μετέπει
σινθρόνος, ὡρὸς τὸν ὄστρον ὅγις ~~μετέπει~~). Τὰ δὲ συνέδειν τῷ
Dolichenus nai' Qanqurān, Kan, De Loris Dolich. cultura
25. Petersen, Cults of Campagna 149) SEG III 537. Rostow-
zew Gesell. u. Witzsch. L 339 (Aspergula et cibis opacis
οὐρὸν φίσκη γόρας εἰς νεύρον τῷ „διός Δοξικυόν“). BIAB I 245
(Ratiaria). Rev. Arch. 1900, L 418 (Βέλα, ιερόνευρος εἰς τὸν Υπ-
πίτερον Dolichenus εἴωθεν προσώρους τῷ Αρχωρίῳ Εὐστάθῳ).
Arch. Anz. 1913 391, 20 (προστάτων ἀγαπήσιον εἴωθεν θεα-
σα, ἀντίποιον τὸν Ratiaria). Oesterr. Jahresh. Topogr. XV 220 lum.
167 (Viminacium). Σὺν ὀπρεζεύρισι σινενίσι πιλερίου
εἰς τὸν J. D. M. Dolichenus: ὄφιοι ριψίους ὀπρεζεύρισι οὐρα-
τι λινόγονοι ~~τοῦ~~ Dolichenus nai' h̄j jurassicus τὸν ~~ταπειδόν~~
σινενίσιν ~~ταπειδόν~~ τοῦ πρωτεύοντος προποίησιν περιποιοῖσι τῷ τοῦ
τοῦ βαθροῦ πελάσσει Bononia nai' Florentiana, Oesterr. Jahresh.
XXVII 168. Mappeblätter Lyapfälzer τῷ Dolichenus, σινενίσιν πρω-
τική θυντική Αλβεί τὸν Dörntrath (σε. Violin-Bononia). BIAB
VII 454 lum. 155.

Bogis, ipsius dupias dicas, agis quodvis in Iuris legi, sicut etiam
butior si per Kerphion Abergava, Sbornik. XVIII 722³⁴.
78 = Rev. et. gr. XV 32. Ita Iuris dupian deas in Iuris ducier legi.
Panaitescu Annals. Comis. Monum. Istropol. Sectia Transilv. 1930/31
41 ff.

Tə pənpəziz 75 galəsiq 25 midəx əz 7məx dərisiñəñ
(nətəñəñ)

Mitpar o. 96-98

Six ginn ágripawor siðir Hjör áwoðir Salsoria sū
ginn Káldi Moisíðir by. Þol. III A 667. 918. W. Weber, Arch. f. Relig.
XIX 324. Doelger, Sol salutis² 68. Þólg. zir býfóð áwoðið
Osmakora wj níðar zin Píðal-Turges os pi ágripawor: So-
li invicto. Val. Iucundus (zv 237 f. xp.). Vulio Spæ-

merik der Serb. Adol. LXIV 63 ap. 187 war für Griechen
und für Sachengetasch, Annalen Univers. in Cluj 1928-
1932 L 84 ap. 2. Siehe Anmerkungen von Kpovn in Bozé-
gábor by. Bd. II A 63 ap. 208. Clemens, Religionsgesch. Enzy-
klop. L 190. Nilsson Arch. f. Relig. XII 85. Doege 1887C
LL 284.

Di Di angeli overleden in andachtsmühle W-
ppen der to Viminacium, b. Suppl.-Bol III 65-105.
Die hier gegeben für diese wür hier zu geben Cumont, Rev.
hist. relig. LXXII 159. Relig. orient. 229 Weinreich
• Gebet u. Wunder 150.

Eis descus ripida war Pagen conspicua in archisys
figuris, BSA B 190, 3 + IV = 276 (nur disjuncta von Dassans: typ.
Seura Arch. Trace II 1, 162 kp. 160).

'En cercosia iowensis opw zai'ais pugz kai' daptolovschini
 wu' xupin qd' iowençipowz Kabipaa n' Opamayipowz, Bz. Suppl.
 Bd. III fig. 1148. Bd. X fig. 1149. Bd. III A fig. 1253. Dye iowena
 iowz kiv opamay uas' kiv Morozin: Cumont, Bull. arch. 1896
 3. DIAF. I 137. Desherr. Jahresh. XXIV Topl. 130 fig. 2. GESP. 1923
 197, Senne, Musée de Belgrade, Rev. Et. am. 1923/24, 62 fig.
 18 kou S. A. Spomenik d. Sorb. Acad. LXXIV 54 fig. 171 (auo
 kou Begi Brod, top. Naissus). LXXI 230 fig. 613 (Andragyosz kou
 Brzegowscion). - Qus' qd' mithpas oppatipet: Rostowzew, Mem. priez

z d' Acad. des Inscr. XIII 2, 385, Gesellsch. u. Wirtsch. der rom. Kaisererr. II 358. Oelger IX 87 C L 143. H 420. Antike u. Christentum IV 66. Buday, Dolgozok IV 1. Zim zir sörben by. Szekl., Mittas 36. Ei fir espár zir iro z Rostowzen Sunzdiáluv rozlopesszám frusciár, ámász'sziorz nyugós tanházis iro z röpök régió Brezová, sis zir N. Borzgypán (4-3 in. n. Chr.). Filow Athén. Mitt. XXXII 4. Rostowzen Iraniánus an. Chr. 105 v. Stern Herm. L 221) iro z öoir rapézadai n' nadisjowais (Obzakianis) z Rostowzen iro zis dics n' pereznevis (noivarij) iro z prospépónor poziv röpök nösz. Pécs zitlos qapifordai xi sis zir 2-1 in. n. Chr. Árminovozai Pd. qipci iro z Galice Rostowzen Recueil Konobákov 244. Skythien L 542. Kazakov, Camb. anc. hist. Plate vol. III 76. Mie iro zirur lór Pálcajor by 'avagygor Sciuvis jordnag'ar prospónor (szücs); prospónor neospónor. Z' örizboroxor húz zir sörbi 'zén' Pálcajor pi irodák, z' öoir n' dejez zicr ziru anumfim ados mcsenekir. H' oszödsz wazperekfim juvaruzia poppanásval n' 'gyxwpiq' fején dör, n' ipeksz' öpus zis pelenyfus prospónor nazi z Rostowzen iro zir N. Pavébátor.

Ei zir 1. in. f. Chr. pris 'gyr et rap'ip' Siposziszián iro nász iro z Raszgrad (Arch. Burg. 1922, 183. Rostowzen Seminári. Konobákov. L 142. soc. and econ. hist of the Rom. emp. 560), örr mcsenidzsi dör fe zis mcs'zam rövajives szípes, éviolt pi irod iudiv mcs'zuris. prob. z' 'avagygor iro zir Egyiptom 8543 III 54 ap. 45. Tis' dörzsz xiponafis Sciuvis n' dörzsz zir mcs'zur. Ei zir innvo-djurgazmán uspónor

Plastik im griech. u. kleinasian 20.87. Das ist der indigene arca
apostolischer dogmatisches vangelios oros ist infolge von
apostolischen spuren in dem ersten w. apostolischen [apostolischen] geschrieben
(Nilsson Minodan. Rel. 266. Dietrich, Mutter Erde 62, Kats
Arch. f. Rel. XII 359. Bz. Suppl. Bd. V seq. 486.

IV 1169. Schweizer Heracles 42. Nilsson Minosan.-mycen. Relig. 192
Stephan Ephes. Dacorum. v 144). Ἀγρυπτοὶ γενέται, ὅτι εἰς τὸ
ἀρχεῖον δημόσιον δινέοντες γενέται ναὶ εἰς γεράνια τὰ σίγας, (Co-
nissen Rev. arch. 1928 I 108.).

"Kum līz gērētēz zūn dīgūtētāmūz drēdītēz sōz īswēpūnōz
zūn opātēz sūzēz kēpēz tēpēz. zūn supātētēz zūn pēpētēz
tēpēz Sarlač ūzis Sarapēz a božstēz sāzružēz 22. 100. 101. 312
zūz tēpētēz tēpēz h. 1000. 11. Rev. arch. 1897 n. 225 iu. 3 (opētēz-
sūzēz opātētēz) zūz Itāzliotētēz tēpēz zūn tēpētēz (zēz) Oesterr.
Jehresh. XXIII cap. 113 sp. 152 (Tēpētēz) 155 sp. 93 (Pēdētēz) Ann.
Brit. Sch. Athēns. XXXIII 86. 95. Bull. hell. XLVII 59 sp. 18 (Lēpētēz-
tēz was Pēdētēz) Picard Rev. hist. Relig. LXXXVI 172. Collart Bull.
hell. LIII 70 Seyring Bull. hell. LI 228.

Ένι 27 ἀγροτικών οικισμών της περιοχής για την οποίαν γράψαν
επίσημην ιαπωνική σύνταξην και την οποίαν διατίθεται στην αρχική
διάταξη της Αγροτικής, νέων οικισμών, μετατόπισης του θρόνου μετατόπι-
σης της διάταξης της οικισμών, στην οποίαν εντοπίζεται η ίδια η οικισμή της
Ιαπωνίας από την οποίαν έγινε για την Ελλάδα η Κονδακού Βίβλος. Δείχνει ως
μετατόπιση της οικισμού της Καρπάθου στην Καρπάθο. Η οικισμός της Καρπάθου
γνωστής ως Σεκλάρε (υπ. Τεραπ-Παραποτάμης) ήταν στην περιοχή της Καρπάθου
το 1927, 323 άρ. 6. Οριζόμενης ιαπωνικής της Καρπάθου ήταν την
Κρεπίδα υπ. Ροπόρο, ΟΙΑΘΟ Β 376 άρ. 4. Rev. arch. 1930 ΙΙ 329 άρ. 134.
(Σαμιζεγετεύεται: λαπός πι ζεγισμένων invicto deo Sarapidi John-
sonovora είναι η οικισμός της Τόπους: λινόπορος της Καρπάθου πε-
ρί της οικισμού της Καρπάθου, Rev. έτ. gr. 1916, 449. Current Relig. orient?
244. Οριζόμενης ιαπωνικής της Καρπάθου ήταν της Καρπάθου μετατόπι-
σης της οικισμού της Καρπάθου μετατόπισης της Καρπάθου της Καρπάθου
της Καρπάθου, π. Καρπάθου, ΟΙΑΘΟ —

Cerçelan, Rep. Nikaragua, DIA B

(indirect)

Wspiori iżiegħiex koo d-dan żid-żorr Nieġiex koo hui Ni-
wiegħiex wapi wi "L-Isor-Skorċiex & VIII. 734 = Rev. arch. 1908 II
74 q. 4. Filow, L'art. ant. en Bulg. 59.

Sie läßt überzogene galosische Figuren auf den Tapetendekor-
bien ruhen. Toutain, Galerie nationale de l'art ancien
zu St. Reinach, Rev. des Beaux-Arts 1912, Abb. aus dem
Cuny-Museum, Relig. orient. 213. Wir können die prophezeiende
Königin, die sich hier gekleidet muss, als eineinhalb Jahrhunderte
alte Königin für sie selbst halten. Sie ist schwer zu de-
uten, wenn man sie mit dem Typus der eisernen
Königin gleichsetzt. Pätzsch, Histor. Wanderungen im Karst. I 80.

Xyloctenops orobrachys 104-106

τάφους τῆς Ελεάς ἐκ. μ.Χ. ἀνέσκαψε περό τέντωρ τοῦ Λαγκάς Banja(Germania),
δέν περιεῖχεν ὅμις κτερίσματα, BSAB II 485.

Σημ. 2. Ἡ συνήθεια νά σφάζουν τὴν ἀγαπημένην σύζυγον του, παράτον
τάφου του ἀποθανόντος, ἐπεκράτει και εἰς τοὺς θρᾶκας (Schrader-
Nehring, Reallex. der Indogerm. Alt. II 662, Samter, Volksk. in alte-
sprachl. Unterricht. I 157. Picard, Rev. hist. rel. CVII 145). Ὁ Ἡ-
ρόδοτος V 5, ὅστις ἀποδίδειτὴν συνήθειαν αὐτὴν εἰς τοὺς νοτίους, βο-
ρείως τῶν Κριστόνων, οίκοῦντας θρᾶκας, ἀναφέρει μάλιστα ὅτι αἱ σύζυ-
γοι του ἀποθανόντος φιλονεικοῦσαν μεταξύ των, ποία ἐξ αὐτῶν ἡγαπή-
θη περισσότερον ὑπό του ἀνδρός, και ὅτι οἱ φίλαι του ἀποθανόντος ἐ-
κοπίαζον νά τό ἔξαριθώσουν. Ἡ συνήθεια αὕτη θα τηρεῖται και διά
τοὺς Γέτας, βλ. Bd. VII σελ. 1332. Ὁ Pomp. Melia II 2 ἐπαναλαμβάνει
τὴν πληροφορίαν αὐτὴν, προσθέτει δὲ, ὅτι ἐκεῖνοι οἱ ὄποιοι ἡθελον
νά παρηγορήσουν τὰς χήρας, ἔρι τεντάρησπλα των καὶ τά δῶρα εἰς τὴν
πυράν και ἔλεγον, ὅτι ἵσαν πρότυποι οὐ νά συμφιλιωθοῦν μέ το πνεῦμα
του ἀποθανόντος (cum fagto impensis βλ. Thes. I 1 VI 359,65) η νά ἀ-
γωνισθοῦν. Μετά τὴν διασφηνίσιν αὐτὴν ἡδύναντο ἴσως αὐτοί νά γνω-
φευθοῦν τὰς χήρας τῶν ἀποθανόντων φεύγε, Bull.hell. XXV 207). Ὁφείλο-
πεν ὅις νά τονίσειν, ὅτι η συνταφή τῆς συζύγου, ἀπό τους μέχρι
σήμερον ἐπιστημονικῶς ἔξερενηθέντας τάφους, τῶν προρωμαϊκῶν χρόνων
ἀκόμη δέν ἔχονται. Ἀντιθέτως ἀπό τους ρωμαϊκούς χρόνους ἔχουμε
δύο παραδείγματα: ἕνα τάφου σποδῶν ἀπό τὴν Μουσθένην βλ. ἀν. σελ.
545 [παρούσης μεταφρ. 122] και ἕνα τάφου σκελετῶν ἀπό το Dikili-Tas,
Arch. Anz. 1918, 53.

Ἄλιθωπινα θυσίαι ἐπιμαρτυροῦνται ἐπίσης. δι 'Αγίνατοι ἐθνοίσσουν
εἰς τὸν θεόν των Ηλείας ἢ στορού τὸν σιγληφθέντα αἰχμάλωτον
Οἰόβαζον, ~~καὶ~~ τὰ συνήθη ἔθιμα ('Ηρόδοτος IX 119). θυσίαν αἰχμαλώτου
ἀπό τους θρᾶκας, εἰς τὸν Ἀρην και τὸν Enyo βλ. Bd. II σελ. 642.
‘Diegylis βασιλεύς τῶν Kānez[] κατά τοὺς νάμους του ἐθν-

σίασε δύο ἔλληνας αἰχμαλώτους κατά σκληρόν τρόπον, ἀλλά κατά τὴν ἀρχαίαν συνήσειαν, ὁ Flor. II 26 διηγεῖται ὅτι οἱ Μοῖσεις κατά τὸν ἄγῶνα τῶν ἑναυτίον τοῦ M. Crassus statim ante aciem immolato equo conceperet votum ut caesorum extis ducum et litarent et vescere ntur (Klio XII 36I). Ἐκεῖθεν ἀνήκει τό δῆμον τῶν Γετῶν, κάθε τέσσαρα χρόνια νά ἀποτέλλονται εἰς τὸν Ζαλμοξίν ἐναγηνυτήν (βλ. τὸ ἄρθρο Ζαλμοξίς), ὅμοιως αἱ προσφερόμεναι ἐνθρώπιναι θυσίαι εἰς τὸν Διόνυσον ὡ μη στήν (Perdrizet 73, Schwenn, Menschenopfer bei Griech. u. Röm. 7I. Cook, Zeus I 656, Eitrem, Symb. Ostenses VIII 45 Bd. XY 95I).

Οἱ Βράκες εὐεωροῦντο ἴδιατέρως ἢ οἱ ορμητικός λαός (Paus 283, Kriton, Get. FHG IV 374, 2). Ὁ Μένανθος (παρά Στράβ. VII 296) σατυρίζει τὴν ισχυράν δεισιδαιμονίαν τῶν Εγκῶν γιναίκῶν, αἵτινες ἐώρταζον ἀκαταπάντως μάνιον τορτήν πάντι ἔκτελοῦσσαν θυσίας μέ μαγικάς τελετάς. Γνωστή εἶναι ἡ ταχυτήτης τῶν ορακῶν διά τὸν ἔκειθεν κόρην. Κατά τὸν Ἡρόδοτον ΙV 14 οἱ Γέται ἐπίστενον, ὅτι δέν ἀπέθνησκον, ἀλλά εἰς τὸν Ρέγον τοῦ Ζαλμοξίν συνέρρεον, ἵνα παρ' αὐτὸν διανύσσουν μακάριον φέρην (βλ. Bd. VII σελ. 1332, XI σελ. 200I), Cook, Zeus II 226). Άπολλας μαρτυρίας φαίνεται, ὅτι οἱ Βράκες ἐπίστενον εἰς τὴν ἐπάνοδον τοῦ νεκροῦ (Rohle II³ 29. Διά τὴν ἐξήγησιν τῆς πληροφορίας παρά Pomp. Mela II 2 18 πρβλ. Logsy, les mystères païens 4I. Pausan., Getica 160). Αὕτη εἶναι πιθανόν ἡ ἀρχική καὶ εἰς ἄλλους πρωτογόνους λαούς συναντωμένη πίστις διά τὴν ἐνσάρκωσιν τῆς ψυχῆς εἰς ἄλλον ἄνθρωπον ἢ ζῷον, ἢ ὑπό ἄλλην μορφήν (Schultze Psychol. der Naturvölker 283).

Ἐν τούτοις ἡ δοξοσία αὕτη εἶναι διάφορος τῆς ἐξελιχθείσης ὄρεως κῆς-πυθαγορείου διδασκαλίας περὶ περιπλανήσεως τῶν ψυχῶν, τῆς ὅποιας ἡ ἀρχὴ δύναται νά ζητηθῇ εἰς τὴν θράκην (Komperz, Griech. Denker I 107, Furtwängler, tut. ? III 263, Sybel, Christl. Antike I 56 Firmen, Archf. Relig. XVII 513). "Αλλωστε δέν δυνάμεθα νάσχηματισμεν σαψῆ παράστασιν διά τὸν χαρακτῆρα τῆς ἐποκρύφου πίστεως, πιθανόν

διάφορας δοξασίας νά ἐπεκράτουν εἰς τάς διαφόρους φυλάς.¹ Εν πάσῃ παριπτώσει ὁφείλομεν νά δεχθῶμεν, ότι οἱ θρῆκες, ὡς ἐπίσης καὶ ἄλλοι λαοί, ἔθαντάσθησαν τὴν παραπομήν τοῦ ἀπορανότος παρά τὸν θεόν ὃς μίσην εὗσθμον εἰνωχίαν ὑπό αἰώνιον μέτην (Dietrich, *Nekyia* 80. *Cumont, Relig. orient.*² 201. *Kern, Die Antike* VI 317).³ Εν σχέσει μὲν αὐτῷ Ἰσαῖς δέν εἶνε χωρίς ημασίαν τό γεγονός, ότι ἡ θρακική περιφέρεια προσφέρει μεγάλον ἀριθμόν ἀναγλύφων νεκρικῶν δείπνων, ὃς ὁ *Schaeze, Rev. arch.* 1922 I 50 τονίζει πρβλ. *Schnerring, Bonn. Jahrb.* 129.59. Εἰς ἐπιτύμβιον ἐπιγραφήν τῆς 3. ἑκ. μ.Χ. ἀπό τὰ πέριχωρα τῶν Φιλίππων (*CIL* III 686. *Töpffer, Atti Genesal.* 36. *Pardridge, Cultes du Panthéon* 95. *Cumont, Syria* X 227) ἀναφέρεται διά τὸ ἀπειπόμενο πατέρι, ότι αὐτό ζῆ ὡς σάτυρος εἰς τὴν συνδείσαν τοῦ θεονόθου εἰς τὰ Ἡλίσια ᾧ συμπιεστέχει μετά τῶν Ναϊάδων εἰς ἐπιστην πρός τιμήν τοῦ θεοῦ [διά τήν ἐξήγησιν τοῦ ἐπιγράμματος πρβλ. *Dölger, Antike u. Christentum* II 107. *Cumont, Amer. Journ. of Arch.* xxxvii 247].

'Από τὴν καταφόρον τοῦ θεοῦ τὴν ἐπίγειαν ζωὴν καί τὴν δοξασίαν διά μίαν καθλιτέραν ζωὴν εἰσεῖσθαι ἄλλον κόσμον, ἐξηγεῖται πιθανόν τό ἔριμον διά τό οὐρανόν ὁ Ἡρόδοτος V 4· καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς διηγοῦνται διά τάς θειαφόρους φυλάς (*Transl., Krobothai, Kausianen*)⁴ τοι, τό νεοελληνικέν ἐμοιρολογεῖτο ἀπό τούς συγγενεῖς του, διά τάς διοστιχίες· ὅποῖς τοῦ μέλλονται κατά τὴν ζωὴν του· ἀντιθέτως ὁ νεκρός ἐκηδεύετο μέν ἐκδηλώσεις χαρᾶς, διότι ἥτο ἀπηλλαγμένος τώρα ὅλων τῶν παθημάτων, καί διότι ἐν "πλήρει μακαριότητι" ζῆ (πρβλ. τά χωρία παρά *Rohde, Psyche* II³ 34. *Kazakov, Beitr. ιΙ. Töpffer, Att. Genesal.* 36, 6. *Reinach, Culte*, VII 124) ἐξ ἄλλου ὁ *Nestle, N. Jahrb.* 1921, 81 ἐξηγεῖ τὴν πληροφορίαν σύτην ὃς μεταποράν εἰς βαρβαρικής φυλάς τῶν Ἑλληνικῶν ἀπαίσιονδέων ἐπικνεύσεων ὅτε τὴν 5. ἑκ. π.Χ. ἐπεκράτησε ἡ ρωμαντική διαφάνισις τῶν πρωτογένεων λαῶν. Κατά τὸν *Aeg (Volksmärchen, Sage)* παρά 'Ἡροδ. I4I" ἔχομεν νά κάμωμεν μέ ἔνα πραγματικῶς παρατηρηθέν ἔριμον, τό ὄποῖον ὑπό Ἑλληνικὸν πνεῦμα

ήλλαξε σημασίαν".

Κατά τόν Αάνατον ἐνός θρακός ἐφέροντι ζουν νά λογαριάζουν τάς εύτυχεῖς καὶ διητικῆς ἡμέρας τῆς ζωῆς του, κατά τόν αὐτόν την διάφεσταν τῆς ζωῆς του ἔρριπτε εἰς δοχεῖον (Plin.n.h.VII 131). Διά τόν νεκρόν ἐτραγουθεῖτο μοιρολόγι μέ συνοδείσ αὐλοῦ, τό ὅποιον κατά τόν Αἰσχύλον τορελλή ὥνομάζετο (Tomaschek, Thraker II 1, 21). Άνασφέρονται ἐπίσης διάφοροι αἱρέσεις καὶ μοναχικά τάγματα, αἵτινας ἐτίρονται αὐστηράν καὶ ἐνάρετον ζωήν. Αὗτοί εἶνε οι Δᾶκες πολισταί (Tomaschek, Thraker II 1, 18) τούς ὄποιους ὁ Flavius Joseph. ant. XVIII I, 5 παραβάλλει μέ τούς Ἐσσαίους Ἰουδαίους Ποσειθώνιος παρά Στράβ. VII 296 ἀναφέρει ὅποιας αἱρέσεις δὲ τούς Μοίσαις οἵτινες ἀπειχον τῆς κρεωφαγίας καὶ ἔξω μόνονες γάλα, τυρόν καὶ μέλι αὐτοί ὥνοιαζοντο θεοσεῖς καὶ καπνοβάται. Εἰς τόν τελευταῖον χαρακτηρισμόν, ο μοῖος ἕνωσεν ἀφορμήν εἰς πολλάς εἰκασίας, παρειμάλλεται τιμανόν θρακική λέξις, παραμορφωθεῖσα εἰς τό ἑλληνικόν στόμα. Εἰς τό αὐτοχωρίον παρά Στράβ., περιγράφεται ὅτι μερικοί ἀσκηταί φρεκες ἀπέστεγον τήν μετά τῶν γυναικῶν συνανατροφήν καὶ ὥνοιαζοντο κατίσταται. Διά τήν διήγηταν αὐτήν βλ.

geset.

Trusdinger Stud. zur. Griech.-Röm. Ethogr. 43. Munz. Arch. f. Relig. XVIII 355. Τί ἐπηρεότιν πρέπει νά φώσωμεν διά τούς θράκας ἀσκητάς μένει ἀβέβαιον (Rohle, Psyche II³ 133. Clemen, Religionsgesch. Europas I 3II. Parvan, Dacia 7I ἐσκέφθη μάλιστα τούς Ηέρσας).

Ολιγοστάς σημειώσεις ἔχουμεν διά τούς θράκας ιερεῖς. Εἰς τούς θέρας ὁ κορυφαῖος ιερεύς τοῦ ~~χαλμού~~ οὖστις ἐθεωρεῖτο ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ θεοῦ καὶ προσέτι ὑπεδηλοῦτο ὡς "Αεός", ἔπαιξε μεγάλον ρόλον ὡς σύμβοιλος καὶ θοηρός τοῦ θασιτέως, Στράβ. 298. Βλ. Βδ. IV σελ. 2244, Franzer, Der gold. Zweig. I4I. Bayet, Mél. d'arch. XLVI 24. οι θέρας ιερεῖς, οι ὅποιοι ὥνοιαζοντο "εὔσεβεῖς" εἰχον τό ἔθιμον νά συνοδεῖσουν τούς πρέσβεις εἰρήνης μέπαιξιμογ κιθάρας, Theopom.

χωρίον 209. Grec. Iord. Get. X 65. Dottin, Manuel pour servir à l'étude de l'antique celtique 389. Εἰς τὰς εὐλάς τῆς Μοισίας, τῶν Κεβρώνων καὶ Σκαιλῶν, ὁ ἔκαστος ἱερεύς τῆς "Ἡρας ἦτο οὐδὲ βάσιτεῖς, Polyam. VII 22. ὁ ἱερεὺς τῷ Διονύσῳ Vologaesus ἦτο ἀρχηγός τῶν Βησσάνων εἰς τὴν ἐπανάστασιν ἐναντίον τῶν Ρωμαίων κατά τέ τοῦ π.Χ. Cass, Dio LIV 34. Διά τούς θρῆνας ἱερεῖς βλ. ἀκόμη Mateescu, Ephem. Dacor. I 110.

Εἰς τούς ιριθιαλλούς ἐπεκράτει ἔνα παράξενον ἔθιμον, ἐκεῖνος ὁ ὄποιος οὐδὲ ἔλεσίαζεν ἐδείκνυε τὸ φαγιτόν εἰς τούς προσκεκλημένους καὶ μόνον τὴν ἐποιέντην ἡμέραν τὸ ἐπωλοῦσεν τὸ αὐτοῖς (*Ἄρξις τῆς Ηδων. XV 67* d).

* Ο Στράβ. VII χωρ. 40 διηγεῖται στολαιανισμός τῶν θρακῶν της Ιτινίσιας ὥπο τῶν Ἑλλήνων λέγεται κατό μίμησιν τῆς ἐν παιᾶσι φωνῆς". Πολλαὶ ἐνθετισμένοις τούτοις ἐπισάνουν ὅτι οἱ Τιτᾶνες ὑπῆρχον εἰς τὴν θρακικήν πόλιν, καὶ ὅτι οἱ "Ἑλληνες ἔλαβον τὸ ὄνομα αὐτό ἀπό τούς θράκους, *πόλις Cook, Zeus, I 656?* Rollenz. N. Jahrb. XXXVII 584. Bd. XI σελ. 2004 καὶ v. Wilamowitzsch βλ. Ber. Akad. Berl. I 1929 I-V 51. Επέθεσαν. Πρβλ. Persson Uppsala Univ. Arsskr. I 1930 3, 18. Kretschmer, Graeca XIV 310.

Τελευταῖς ὁ Zebelew Jazik, Literatura V 49 (ρωσ.) ἐξήγησε τὸν θράκην *I a p e t ó n* ὡς προσωκοίησιν τοῦ πυρός.

Εἰς τὴν ιατρικήν τέχνην τῶν πρωτογόνων λαῶν εἶχον μεγάλην σημασίαν οἱ τύποι τῶν ἔζορκισμῶν. *Ο Πλάτων (*charm.* 156 ο. 158 B) ὀμιλεῖ διά παγικά τραγούδια, μέ τά ὅποια οἱ θρῆνοι ιατροί ἐθεράπευνον τό σῶμα καὶ τὴν ψυχήν (omaschek, Thraker II 1 64). *Ο Εὑριπίδης, "Ἀλκισθέην" πανηγυρεῖ θρακικά "φάρμακα" συντεταγμένα ἀπό τὸν Ὁρφέα Kern, Orph. Fragm. 332. Schrader-Nähring, Reallex. d. Indogerm. Alt. I 60 Eitrem, Symbol. Osloenses VIII 37. Θάληπρεκε νά ὑποδειχθῇ ὅτι ἡ λαϊκή ιατρική, ιδιαιτέρως εἰς τούς Δάκτυς ἥκιασε πολύ, ὁ Διόσκουρος καὶ ὁ Ρέας. Ἀπούλιος πιρέδωσαν μενάλιον ἀριθμόν ὄνοιάτων εντῶν, τά ὁ-

ποῖα ἔχρησιμοκοινότε ώς ιατρικά Tomaschek II § 22, Detschev, Die däkischen Phlanzennamen Ann. de l'Univ. de Sofia, Philol. hist. Abt. XXIV 1928.

O Appianός (FHG III 593, χωρ. 37) διηγεῖται διά μίαν παρένον τῆς Θράκης, η ὅποια ἔξερε μαγικά λόγια καὶ γιατρικά, μέ τα ὅποια ἔκαμψε μάγια καὶ προσπαθοῦσε νά διαλύσῃ αὐτά. Διά τούς ἀνθρώπους μέ "κακό μάτι" εἰς τούς τριβαλλούς βλ. Bd. I σελ. 83.

οἱ Φέτες εἶχον τὴν συνήσειαν, ἐναντίον τῆς θρονίης καὶ τῆς ἀστραπῆς νά σημαδεύουν μέ βέλη διά νά ἀποδιώκουν τὴν ἔχορικήν δύναμιν (*Ηρόδοτος IV 94 Danter, Volksk. im Altspr. Unterricht. I 86. Kazarow, Klio XII 355. Aly Volksmährch. Sage περὶ Ηρού. 66).

Εἶνε πιθανόν, ὅτι ἀκ' ἄρχης θά εἶχεν μαγικόν χαρακτήρα η συνήσεια τῆς διαστίξεως καὶ ἐπιχρωματισμοῦ τελεσμάτων, διά τα ὅποια πολλαὶ μαρτυρίαι ὀμιλοῦν. Οὗτω περὶ παινάδες, ἐπί τῶν ἀττικῶν ἀγγείων ἐνίστεται διαστίξονται μέ τὴν τελεσμάτην μικρᾶς ἐλάφου, η ὅποια κατά τα Διονυσιακά μυστήρια κατεξελέγει υπό τῶν Βακχίδων. Οἱ ἄνδρες, ἐσυνήστηκον, διά τὸν αὐτόν, πιθανώς ποτόν, τὸ σημεῖον φύλου κισσοῦ, τὸ ὅποιον εἰς τὴν θρησκείαν τοῦ Διονύσου εἶχε μεγάλην σημασίαν, Perdrizet, Cultes du Panthéon 96. Arf. f. Rel XIV 76. Ἀντιθέτως, τελευταίως ὁ Dölger, Ant. u. Christentum II II 5 ισχυρίζεται ὅτι "πράγματι θρησκευτική διάστασις, υπό τὴν ἔνοιαν τῆς ἀφιερώσεως εἰς θεόν". Διά τούς θράκας, δεν εἶνε παραδεκτή πρᾶτος. Dölger αἵτ. III 204.

Τό ἔθιμον τῶν θρακῶν, πρό τῆς μάχης νά μεθοῦν (Πανσαν. IX 30. 5. Polyain. II 2, 6), δύοις τὴν συνήσειαν οὖν προφητῶν τῆς θρακικῆς φυλῆς τῶν Λιγύρων (θύνα μεθοῦν, διά νά δύνανται νά προμαντεύσουν (Macrob. I 18, I) ὁ Clemen, Religionsgesch. Europas I 310 ἐξηγεῖ ἀπό τὴν πίστιν τῆς μεταβόσεως ὑπεριουσικῶν δυνάμεων υπό πότον.

Bibliographie:

- W. Tomaschek, Die Alten Thraker (J. Ber. Akad. Wien. CXVII 4 Abh. CXIX 2. Abh. CXXI 1 Abh.) - F. Robiou, Mém. prés. à l'Acad. des Inscr. I Serie t. X 1 83. - P. Perdrizet, Cultes et Mythes du Pangée (Ann. de l'Est, 24 fasc. I, Paris 1910) - G. Kazanow, Beitr. zur Kulturgesch. d. Thraker, Sarajevo 1916 Cambr. Anc. Hist. vol. VIII 549. - J. Tournain, Les cultes païens dans l'empire romain I-II. - G. Gottin, Les anciens peuples de l'Europe I-III. - W. Baede, De Maced. sacris (Diss. Phil. Halenses XXII 1), *oppos. Heros n̄ diaxodini ap̄phrōs zōs* Ad. Reinach, Rev. hist. relig. LXIX 1914, 25f. - L. W. Jones, The cults of Dacia (univers. of California, Public. in Class. Philol. vol. 9 nr 8, p. 245-305). - J. Todoroff, Der Paganismus in Unter-moesien, Sofia 1928 (*buđa, r̄dāmūs očenjivus*) H. J. Rose *op̄pē* Hastings Encyclop. of Religion and Ethics XII 324 (*op̄pēkōs tōz mētēnōs tōz kōress*). - G. Clement, Religionsgesch. Europas I 154, 191, 218, 306. - O. Schrader-Nehring, Reallex. der Indogerm. Altertumsk. II 532. - D. Detschev, Skizze der Rel. der alten Thraker, Bulg. hist. Bibl. I 3 (1928) 22 (*bordj.*), *op̄pē*, Indog. Jahrb. XIV 148 nr 158a. - R. Maric, Ant. Kulte unseres Landes I 6 (Belgrad 1933, serb.).

GAWRIL KAZAROW

I 6.IX.40.

Paulys Real-encyclopaedie
der
Classischen Altertumswissenschaft

Neue Bearbeitung

Stuttgart 1936

Bd XI S. 472-551